

עמותת צדק

מרכז אורי הקהילתי

ע"ש תנ"צ אורי ויסקופ ז"ל

שטח • התמודדות • חווייה

19 ינואר 2017

דברים לזכרו של אבא שלי – שמנה שנים לפטירתו של היקר לי מכל

תת ניצב אורי ויסקופ ז"ל

תת ניצב אורי ויסקופ ז"ל

הורים, ילדים ושותפים יקרים,

היום ציינו שמונה שנים לפטירתו של אבא שלי, תת ניצב אורי ויסקופ ז"ל, שנפטר מדום לב פתאומי ושלזכרו הקמתי את מרכז אורי הקהילתי לטיפול בילדים ובני נוער עם הפרעת קשב, היפראקטיביות וקשיים התנהגותיים שפועל במסגרת הפעילות הארצית של עמותת צדק.

היום עלינו לחלקת המשטרה בהר הרצל, שם קבור אבא שלי. היה זה רגע עצוב וכואב. תוך שרב המשטרה מתפלל, קורא את אותיות הנשמה ואת תפילת "יזכור", אני נזכר באותה שבת – אותה השבת שבה אבא שלי צחק, צחוק אחרון שקולו השקט והביישני עדין חקוק בזכרוני, צחוק שמאז כל חיי השתנו.

יום שבת בבוקר הוא הזמן היחיד (בערך) שראיתי את אבא שלי בבית. קצין משטרה בכיר שעובד מסביב לשעון במגוון תפקידים שהיו לו, אותם מילא בגאווה גדולה. יום שבת היה היום שבו אבא של בישל ופינק אותנו בתבשילים אותם רק הוא ידע להכין. הריח והטעם זכורים לי היטב. באותה השבת אבא שלי הכין את סלט הירוק הייחודי שלו, סלט שכולם אהבו ורק הוא ידע להכין. לאחר שסיים להכין אותו הוא אמר לאמא שלי שהוא מרגיש לא טוב. אמא התקשה ללכת לבית החולים בשביל לבדוק. אבא שלי, תמיד נקי ומסודר, הלך להתקלח ולהתארגן לא לפני שסידר על שייש המטבח את היומן והציוד ליום העבודה שלמחרת. הרי הולכים לרופא שיבדוק וחוזרים עוד היום הביתה – אך זה לא קרה!

לאחר שאבא התקלח הוא לא הרגיש טוב והתקשה לעמוד על הרגליים. אמא עזרה לו להתנגב ומיד התקשרה למד"א שבתוך דקות פקדו את הבית והתחילו לטפל בו כשהוא בהכרה מלאה, מגיב וצוחק (ואולי גם בשוק ממה שקורה סביבו בבית). לאחר כמה דקות של טיפול הוחלט לפנותו לבית החולים. הוא ישב על כיסא הגלגלים ואני עומד במדרגות הבית ומסתכל – לא יודע מה לעשות. פעם ראשונה שאני רואה דבר כזה (ואני מקווה שגם הפעם האחרונה!). תוך שמעלים אותו במדרגות, החובשים כמעט הפילו אותו והוא צחק בצחוק חצי מבייש חצי מפוחד. עד היום הצחוק הזה נמצא בראש שלי ולא יוצא. זו הייתה הפעם האחרונה שראיתי את אבא שלי בחיים.

לאחר רבע שעה בערך שאבא ואמא נסעו עם האמבולנס, אמא מתקשרת אלינו ואומרת שמהו לא טוב קורה ושנגיע מהר לבית החולים. שקט בבית, מתארגנים בלי לדבר, מחשבות רצות בראש. אולי חלום? אולי אמא לקחה את זה רחוק מדי? נסענו מהר לבית החולים ותוך שאנחנו מחכים מחוץ לחדר הטרומה, יוצאת אלינו האחות עם פנים כמו של אבן (כן – זו ההגדרה שלי) ואמרה "נסנו לעשות את הכל, לא הצלחנו". תחושה מוזרה בכל חלקי גופי, לא הצלחתי לדבר, לא הצלחתי

עמותת צדק

לעשות כלום חוץ מלצאת החוצה ולעקל משהו שעד היום לא עקלתי עד הסוף. לא מאחל לאף אחד להיות באותה הסיטואציה שאותה אני אפילו מתקשה לתאר. המשפחה מגיעה לבית החולים, אף אחד לא מדבר, רק קולות של בכי. אנחנו נכנסים לחדר הטראומה להיפרד מהאיש היקר לי שרק לפני שעה צחק במדרגות, שהכין את הסלט, שכל הציוד שלו היו מוכן כבר ליום שלמחרת – מהאיש האהוב, המורה שלי לחיים, האדם שחינך אותי ביחד עם אמא יקרה. הסתכלתי על אבא שלי אבל הוא לא הגיב. הבנתי! הבנתי! הבנתי שאבא כבר לא איתי וכי עכשיו אני יוצא לדרך אחרת שלא באמת בשליטה שלי. מה עושים? איך מתמודדים? איך מגיבים? מה אומרים?

יוצאים מבית החולים ונוסעים לבית. שקט בנסיעה. אף אחד לא מדבר. מגיעים ובבית כבר הרבה אנשים טובים שבאו לעזור. אני עולה לחדר לעקל. מתקשה להבין. ללא הכנה מוקדמת, פתאום ככה – אין אבא. בכי רב מעורב בשוק ובהלם, לצד תמיכה של אנשים יקרים.

ביום למחרת עולים להר הרצל לפרידה האחרונה מאבא. כאבים נפשיים בכל הגוף. בכניסה להר הרצל אבא מחכה שכולם יפרדו ממנו, כולנו מנשקים אותו בדרכו האחרונה והולכים אחריו לבית העלמין של המשטרה. אלפי אנשים מסביבנו מלווים אותו בדרכו האחרונה. טקס מרשים שנכפה עלינו מלווה את אבא שלי, תפילות, דברי הספד של רבים ובעיקר תחושה של עצב וכאב. הגיע הזמן שלי להיפרד מאבא ולהספיד לו – בהספד שלי נפרדתי ממנו בכאב רב, הודתי לו מכל הלב על כל הערכים, הידע הרב וארגז הכלים העצום שרק הוא יכל לתת לי וסיימתי בהבטחה – הבטחה שאני לא עוזב אותו וכי אני מבטיח להנציח את שמו ולהמשיך את דרכו כאיש אוהב אדם, ערכי, מסור ובעל תכונות מדהימות. הבטחתי לאבא שאני אקים מקום על שמו ושאיני מבטיח שלא לאכזב אותו.

טקס ההלוויה הסתיים ואנחנו חוזרים לשבוע הקשה בחיי – השבעה. אלפי אנשים הגיעו לאורך השבוע הזה לחזק אותנו, לדבר ולהתפלל. אך אני הבנתי שהדרך היחידה שלי להתמודד עם אובדן הוא הקמת מפעל הנצחה לזכרו, מפעל הנצחה ייחודי (בדיוק כמו שאבא שלי היה אדם ייחודי ויחיד במינו) שיטפל בילדים בדיוק כמו שאבא שלי האמין. ב"שבעה" רצו לי המון רעיונות בראש. אולי ספר? אולי סלע הנצחה? אולי אירוע לזכרו? אך הבנתי שכל אלו זמניים בלבד וכי אני אנציח אותו במרכז שיעזור לילדים.

אבא שלי שירת במשך למעלה מ-30 שנה במשטרה. הוא התחיל כחוקר נוער, אח"כ קצין נוער, מפקד תחנות משטרה, המשיך לראש האגף לחקירות ומודיעין במחוז ש"י ובתפקידו האחרון שימש בתפקיד בכיר ביחידת לה"ב. אבא שלי היה גם חבר בוועדות שונות. הוא התחבר מאוד לתחום ילדים ובני נוער. בתקופת שירותי הצבאי התנדבתי בפנימייה לנערים עוברי חוק ואני זוכר שאבא שלי היה מגיע בשעות הלילה לאסוף אותי לאחר משמרת עמוסה בחוויות. הייתי משתף אותו בנושאים שונים בהם פגשתי והיה מדהים לראות איך תמיד נתן טיפים להתמודדות, איך לכל דבר היה לו מה להגיד, לשמוע את דברי החוכמה שלו ובעיקר לראות את כל הידע העצום שיש באדם שקט כזה. הוא היה המורה שלי, המחנך שלי והחשוב מכל אבא שלי – שזו גאווה גדולה מאוד בשבילי ואפילו זכות! לאחר מותו הבנתי כמה שהיה לי אבא נדיר ומוערך. מרוב שהיה שקט, המון דברים לא ידענו. אדם שקט ששמו הולך לפניו בעשייה חשובה ומקצועית שעד היום אנחנו מגלים עוד ועוד עליה.

כבר לאחר השבעה התחלתי לעבוד על הרעיון ולהוציא את החלום למציאות. החלטתי להקים מפעל הנצחה ייחודי לטיפול בילדים ובני נוער. בתחילה עסק המרכז בנוער נושר וכיום הוא מהווה מפעל הנצחה חינוכי – טיפולי גדול לילדים ובני נוער עם הפרעת קשב, היפראקטיביות וקשיים התנהגותיים. המרכז מהווה תוכנית ייחודית, מובילה ומקצועית שאין דרך יותר טובה להנציח את אבא שלי מאשר מפעל הנצחה זה שבו עברו כבר מאות ילדים ובני נוער ואני בטוח שעוד יעברו אלפיים אשר ייזכו לתמיכה רחבת היקף, ללא מטרות רווח ומכל הלב.

עמותת צדק

המרכז שלי מאפשר לי להמשיך לחיות גם ללא אבא שלי שכל כך יקר וחסר לי. הדבר מתאפשר תודות להרבה מאוד אנשים יקרים שלהם אני חייב המון ולמעשה שותפים להנצחתו של היקר לי. תודתי מכל הלב נתונה לאיש הצדיק מר שלומי עמר, מנכ"ל עמותת צדק, אשר בזכותו המרכז יצא לפועל למרות כל הקשיים הרבים שהיו בדרך. מר עמר היקר עזר לי לעבור כל מכשול שהיה בדרך (והיו המון), לא וויתר גם כשהיה קשה ובעיקר האמין – האמין במפעל ההנצחה שיכול לסייע לילדים ובני נוער רבים. רבים חייבים לך וכך גם אני. אנשים טובים, צדיקים וחשובים הלכו ועדין הולכים איתי ומסייעים לי להמשיך במפעל ההנצחה: ברק אלזם (עמותת צדק), זאביק סולו (עמותת צדק), שרית ישי (עמותת צדק), אוליביה גרנליך (עמותת צדק), יהודה בן יוסף (מנהל בית הספר "בית הצייר") על כל התמיכה והליווי וכל האמונה הגדולה בי ובמרכז ובעיקר התמיכה המקצועית שרק הוא יכול לתת, שלמה קרפ (מנהל החינוך המיוחד בארגון ההורים בירושלים) שמייעץ מכל הלב ועוזר במקצועיות רבה לילדים במסגרת וועדות ההשמה ובכלל בהתמודדות, ורשימת התודות עוד ארוכה.

תודה מיוחדת נתונה לאשת החסד הצדיקה היקרה – טל רובין שבשלוש השנים האחרונות שותפה מרכזית בהפעלתו של המרכז, בהצעה שלו קדימה, בפיתוח התוכניות הרבות שבו. טל היא יד ימיני בכל הקשור למרכז. אישה שפועלת מכל הלב, אישה שרבים חייבים לה ובכך גם אני אך רק מי שמכיר אותה באמת יודע שלעולם היא לא תבקש בחזרה ולעולם לא תבקש תמורה. זה מה שהופך אותה להיות נדירה ובעלת אופי ייחודי ומיוחד לה. אני בטוח שאבא שלי מסתכל על כולנו מלמעלה ומוקיר לך. לך טל היקרה שמור מקום בגן העדן! מי יתן ותמשיכי להיות אדם צדיק ויקר שפועל באהבה גדולה למען הילדים היקרים ובכלל למען בני האדם.

תודה לכל הילדים היקרים וההורים שמאפשרים לנו לטפל, לסייע ולקדם אתכם ובכך אתם אלו שמוציאים לפועל את הגשמת מפעל ההנצחה. אני בטוח שאבא שלי מסתכל עליכם מלמעלה וגאה בכם! גאה לראות את הילדים שלמרות הקשיים השונים מצליחים להתקדם לאפיקים של הצלחה ופריחה, גאה לראות את ההורים שעובדים קשה בשביל לקדם ולהעצים את הילדים וגאה במתנדבים, בתורמים ובשותפים השונים שכולם מתגייסים למען דור העתיד.

מרכז אורי מבחנתי הוא נס. אבא שלי שמסתכל עלינו מלמעלה לדעתי מאוד מאוד מרוצה. **מאוד מחזקת אותי העובדה שמותו של אבא שלי הוביל לפרויקט חברתי כזה גדול וחשוב!**

למען אבא שלי אני מתחייב להמשיך לפעול למען הילדים, הנערים וההורים היקרים.

אבא, אני אוהב אותך מאוד!

בנך, יותם

<https://www.police.gov.il/gal> - כנסו: להדלקת נר זיכרון לזכרו של תת ניצב אורי ויסקופ ז"ל כנסו:

[ed/noflim/NofellInfo.aspx?id=41379](https://www.police.gov.il/gal/ed/noflim/NofellInfo.aspx?id=41379)

להצטרפות לרשימת "זוכרים את תת ניצב אורי ויסקופ ז"ל" כנסו:

https://docs.google.com/forms/d/e/1FAIpQLSc1JE_jaBrwgJ0X4_DrvyT9QqcDjG2vJOHY4Kh0E-

[MzhL4ZYw/viewform](https://docs.google.com/forms/d/e/1FAIpQLSc1JE_jaBrwgJ0X4_DrvyT9QqcDjG2vJOHY4Kh0E-MzhL4ZYw/viewform)